

I ♥
DANCE

Nyitótane

SULIJEGYZETEK-SOROZAT

*finer
selection*

T A V I K A T A

T A V I K A T A

Nyitótanc

SULIJEGYZETEK-SOROZAT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

1. FEJEZET

AUGUSZTUS, AMIKOR MÁR A SULIVAL SZEKÁLNAK

A HŐSÉG ÉS AZ UTAZÁS FÁRADTSÁGA totál lezsibbasztott, de még ez sem tudta bennem elnyomni a lelkesedést, ami annak szólt, hogy újra Pesten voltam. Legfeljebb visszafogottabban lelkesedtem, mint máskor.

Már bántam, hogy nem esti vonattal jöttem, mert akkor elkerülhettem volna a fullasztó meleget. Ha anyán múlik, egyáltalán nem vonattal jövök, képes lett volna leautózni értem Szegedre. Sikerült lebeszélnem, így megelégedett azzal, hogy kijön az állomásra, és hazavisz kocsival.

Elég volt meglátnom anyut, és belém nyilallt, mennyire hiányzott. Három hét távollét alatt elhomályosul, hogy amúgy rendszeren ki tudjuk egymást akasztani, mert anyu hajtépően rendszertő, engem viszont totál problémásnak tart. Bár ennél tudományosabban szokta magát kifejezni, amikor nekikezd a hegyi beszédnek. Szerinte abban az ellentmondásos életkorban vagyok, amikor teljesen nélkülözöm a józan ész és a logikát. Egyszer javasoltam neki,

hogy ha tényleg így gondolja, adjon kölcsön a saját készletéből, mert kiábrándítóan józan tud lenni. Nem díjazta az ötletemet, mert válság gyanánt simán fejbe csapott az újsággal.

Mindegy, két és fél hónap múlva tizenöt leszek, akkor majd ki találhat valami mást a természetem és az életkorom összefüggéséről.

Az ősök mindig azt mondták, azért töltöm a szünidő nagy részét rokonoknál, hogy kiszakadjak a megszokott környezetből. Most először jutott eszembe, hogy a szüleimnek is jót tesz a külön töltött idő. Kiváltképp anyának, hisz olyan kisimultnak tűnt az arca, amilyenek ritkán láttam. Akár meg is sértődhettem volna rajta, hogy ez a nyugalom és üdeség az én hiányom következménye, de inkább ejtettem a témát.

Mindig a tanév kezdete előtt két héttel szoktam hazajönni, de sosem tűnt ilyen rövidnek az a két hét, mint idén. Ez az év más, mint a többi. Elkezdeni a középiskolát, új arcokat megismerni... Előre féltem.

Félúton jártunk hazafelé, amikor előbújt anya igazi természete. Tizenöt perc után nyúzni kezdett, a kisimult arcra pedig ráncok kerültek, ahogy összehúzta a szemét.

– Tudom, hogy fáradt vagy, de holnap szeretnék elmenni veled vásárolni. Mégiscsak a te iskolai felszerelésedről van szó, jó lenne, ha ott lennél. Nem hagynám az utolsó pillanatra.

– Mi lesz vacsira? – kérdeztem. Utálok vásárolni.

Anya felvont szemöldöke és fintora egyértelművé tette, hogy nem tudtam hatékonyan kizökkenteni.

– Ne aggódj, nem maradsz éhen! – felelte hűvösen. – Viszont ha visszaemlékeznél pár pillanattal korábbra, akkor a vásárlásról beszéltünk.

Anyu sokkal jobban rápörgött az új tanévre, mint én, és elkez-
dett arról beszélni, mi mindenre lesz szükségem a középiskolában.
Aztán arra kaptam fel a fejem, hogy ki kellene derítenem, mik lesz-
nek a kötelező olvasmányok.

– Kötelezők? Anya, augusztus van.

– Épp azért.

– Tudom, mik a kötelezők. Például az Antigoné, csakhogy az
dögunalmas. Néha még a nagyival sem értek szót, amikor a gyerek-
koráról mesél, ami pedig csak úgy ötven éve történt. Elvárnád, hogy
egy több száz éve íródott művel kínozzam magam?

– Kárpáti Lilla! Ne beszélj így a nagyanyádról!

– Oké, bocs. Tudod, hogy egyébként nincs bajom a nagyival.

– Tudom. Ami pedig az Antigonét illeti, nem több száz, hanem
több ezer éve íródott. Elgondolkodhatnál rajta, miért maradt fenn
ilyen sokáig, és azok a könyvek, amiket te olvasol, valószínűleg mi-
ért nem fognak.

A szememet forgattam. Néha kibírhatatlan az okoskodása. Ko-
molyan. Kibírhatatlan.

– Majd akkor olvasom el a kötelezőket, amikor kérik.

– Igazán? Úgy vettem észre, egy ideje semmi olyat nem olvasol el,
amiben a helyes fiúk nem isznak vért vagy nem növesztenek bun-
dát – morogta.

– Biztos genetikai eredetű az érdeklődésem az ilyen könyvek
iránt. Néztél már szét apa könyvespolcán? Amúgy pedig a regény-
hősnőkkel ellentétben én nem csípem, ha egy fiú a gyorséttermi kaja
helyett a vénámra bukik.

– Ne feleselj! – förmedt rám. – Sosem a lényeket hallod meg!

Elvigyorodtam. Ilyenkor szokott nekiállni háborogni, milyen
förtelmesen kamaszodom.

– Ha jól emlékszem, az egész Antigoné körülbelül negyven oldal – mondta. – Nem fogsz belehalni, ha elolvasod még iskolakezdés előtt.

Ez bizony úgy hangzott, mint az anyai szigor megmásíthatatlan kinyilatkoztatása. Szóval ezt jelenti szülőnek lenni. Teljes érzéketlenséget a gyereked problémájára.

Míg én lélekben a másnapi tortúrára készültem, hazaérkeztünk. Anya a ház elé parkolta le a kombit, így rögtön kiszúrtam a furcsaságokat. Azonnal feleszméltem a kábaságból.

Az első számú furcsaság az volt, hogy a szomszéd ház előtt egy sötét-kék városi terepjáró parkolt, amit ezelőtt sosem láttam. Nem mintha az összes szomszéd kocsiját fejből tudnám, de a többségét felismertem.

A kettes számú furcsaság maga a ház volt. Amikor július elején leléptem, még kint volt az ablakában az eladó tábla. Mostanra eltűnt a felirat, és a párkányra valaki virágládákat rakott, melyekben piros muskátlik díszeltek.

Anyára néztem, de őt láthatólag nem dúlta fel a muskátlik látványa.

– Új szomszédok? – kérdeztem.

Anya szórakozottan elmosolyodott.

– Igen, nem is mondtam? Havasiék egy hónapja költöztek ide.

Kiszálltam a kocsiból, és megbámultam a fehér falú házat, ami szinte vakított a visszaverődő napfény miatt. Az előző lakó lassan egy éve akart megszabadulni tőle, és már kezdtem azt hinni, hogy sosem talál új tulajt.

Nos, most talált.

Anya kivette az utazótáskámat meg a kisebb hátitáskámat a csomagtartóból, és az utóbbit a kezembe nyomta. Hátat fordítottam a muskátliknak, és átvágtam az előkerten.

– Kitalálom – dűnnyögtem anyának menet közben. – Gyerekgyűlölő, hatvanas házaspár, akik alig várják, hogy átjöhessenek balhézni. Már hallom is: ne bőggessem a zenét, ne hordjam ide a barátaimat, a macskám véletlenül se tegye be a mancsát a kertjünkbe, és ha csendháborításon kapnak, akkor nekem végem.

– Ettől nem kell félned. Velem egykorúak, a fiuk, Krisztián pedig csak egy évvel idősebb nálad. Ha tudni akarod, éppenséggel a választott gimnáziumodban találkoztam vele és az édesanyjával újra, mert Krisztián is idén kezdi a középiskolát.

Tudom, hogy seregni ponton fennakadhattam volna: például azon, hogy egy srác költözött a szomszédba, vagy azon, hogy most lesz kilencedikes, pedig egy évvel idősebb nálam, ráadásul az én „választott” gimnáziumomban, mégis a legapróbb szócska zavart a legjobban.

– Újra? – néztem rá kérdően, miközben belökte az ajtót.

Abban a pillanatban mozgást láttam bal felől, és ösztönösen odakaptam a fejem.

Három fiút láttam a szomszéd ház előkertjében, de csak egyikük lehetett az új szomszédom. Találgattam, melyikük az, és a középső srác tűnt esélyesnek. Hármuk közül ő mutatott irántam valamiféle érdeklődést, bár ezt nem lány mivoltomnak, inkább a lakhelyemnek tudtam be.

Magas fiú volt, szőkésbarna haja az álla vonaláig ért, és ebből a távolságból kék szeműnek láttam, de akár zöld szemű is lehetett. Erről még meg kellett bizonyosodnom. Az öltözéke egy világoskék farmerből, fekete sportcipőből és fehér pólóból állt, a jobb csuklóján pedig egy fakockákból fűzött karkötő feszült. Ha választhattam volna aláfestő zenét ennek a jelenetnek (mármint amikor először megpillantom őt), biztosan egy Nickelback-szám lett volna a befutó.

Az unokatesóm miatt egész nyáron Nickelbacket hallgattam, úgy-
hogy kis híján el is kezdtem dúdolni a sokszor énekelt refrént: *Hey,
hey, I wanna be a rockstar...*

Tökéletesen ideillett.

A fiatalokú rockisten bal oldalán atletikusabb alkatú, csokibarna
bőrű fiú állt kosárlabdával a kezében, és teljesen úgy is nézett ki,
mintha a középiskolai kosárlabdát népszerűsítő program reklámar-
ca lenne. A harmadik fiú volt a legvékonyabb a társaságban, és ku-
sza fekete tincseivel meg az álmos tekintetével nálam a könnyen
megjegyezhető, de nem feltétlenül szimpatikus kategóriába került.

Anya észre sem vette, hogy lecövekeltem az ajtóban.

Amúgy hamar kiderült, hogy jól tippeltem. A csokibarna bőrű
és az álmos tekintetű fiú elköszönt a rockistentől, és elindultak az
ellenkező irányba.

A szomszédom viszont megállt egy helyben, és zsebre vágott kéz-
zel bámult rám. Akármennyire is helyes volt, bántott az a kemény,
vádoló pillantás. Vagy egyszerűen egy hirtelen jött rossz érzés zavart
meg. Amit nem tudtam megmagyarázni. Amitől mázsás súly tele-
pedett a mellkasomra.

– Szia – nyögtem ki. Integetni azért nem akartam, mert elkép-
zeltem magam kívülről: fiatal lány debil arccal integet. Kösz, in-
kább nem.

A srác azonban nem köszönt vissza, helyette elfordult, és elhúzott.

Milyen pofátlan! Volt ennek gyerekszobája? Hát nevelőnöje? Il-
lemtanára?

A válasz bizonyára három NEM lenne. Csupa nagybetűvel!

Értetlenül léptem be a házba, hogy magyarázatot követeljek anyá-
tól arra az „újra” megjegyzésre, és talán minden másra is, ami az el-
múlt két percben történt.

Anya persze maratoni telefonbeszélgetésbe kezdett, úgyhogy meg kellett várnom aput. Szerencsére röviddel utánunk ért haza, és rögtön azzal kezdtem, hogy ki szeretném faggatni. Mivel apu még ott tartott, hogy megölelgesse rég nem látott lányát, és élménybeszámolóban is reménykedett, nehezen viselte, hogy letámadtam. Meg kellett harcolnunk az elsőbségért.

Én nyertem. Apa munkából jött, és ilyenkor kicsit elrongyolódott az idegrendszere. Ráadásul mihamarabb vacsorázni szeretett volna, úgyhogy duplán büntudatom lett, amiért erőszakoskodtam.

– Alig vagy itthon egy órája, máris átváltoztál sárkánybébivé. Mi történt? – fintorgott.

– Csak szeretném, ha mesélnél Havasiékról. Kérlek!

– Most miért nem kamaszodsz? Miért nem mondod, hogy hagyjalak békén az időszámítás előtti sztorijaimmal?

– Apa!

– Jó, jó! – Gyengéden végigsimított a hajamon. Egyre kevésbé bírtam elviselni ezt a szokását, de ezúttal nem rántottam el a fejem.

– Van már kilenc éve is, hogy anyád azzal jött haza a patikából, hogy megismerkedett egy nagyon kedves anyukával és a tündéri kisfiával.

Krisztián mint tündéri kisfiú? Az előbb semmi tündérit nem láttam benne.

– Szerintem elég volt közös témának az anyaság meg a gyereknevelés, és már össze is barátkoztak. Te öt voltál akkor, Krisztián pedig hat.

Aztán jött, ami ilyenkor szokott. Párszor elhívtuk őket hozzánk, de később kikoptunk egymás életéből.

– Van még valami?

Apa az ablakhoz lépett, és kibámult rajta. Elképzelttem, mit láthat odakint. A szemközti szomszédunk kutyája és a távolabbi autószerelő műhely előtt parkoló kocsik esélyesek voltak. Mindenesetre nagyon lekötötte a figyelmét a látvány.

– Szóval van – vontam le a következtetést a viselkedéséből.

– Mindig is sok figyelmet igénylő gyerek voltál – folytatta. – Családi összejövetelt tartottunk, és valamin összevesztetek Krisztiánnal. Már így is rosszkedvű volt aznap. Te a rokonoknak produkáltad magad valami tánccal, és miután jó sokáig ünnepelt mindenki, odamentél hozzá. Aztán sírni kezdtél, és Krisztiánt hibáztattad, hogy bántott, ő meg azt mondta, nem csinált semmit.

Ekkor intett, hogy menjek vele, és előkeresett pár régi fotót. Ahogy végignéztem őket, akaratlanul is elmosolyodtam. Azokon a fotókon tényleg egy tündéri kishútot láttam. És tényleg rosszkedvűnek látszott.

Apa persze nem ok nélkül adta nekem ezeket a képeket, mert végül beugrott egy emlék.

Tényleg ismertem Krisztiánt! Normális, hogy ilyen nehezen emlékszem vissza a gyerekkoromra?

– Krisztiánnak az volt velem a baja, hogy rám figyeltek helyetted? – néztem apura.

– A szülei egy nappal korábban mondták el neki, hogy elköltözznek a városból, mert az édesapja máshol kapott munkát – válaszolt.

– Krisztián nem igazán tudta feldolgozni a költözést.

– Ezért beszólt nekem. Milyen eredeti.

– Gyerek volt, aki gyerekes megoldáshoz folyamodott. Ahogy te is. Még kétszer találkoztunk velük, és mindkétszer hisztizni kezdtél, hogy nem akarsz Krisztiánnal beszélni.

Ez már nem rémlett, de a mellkasomon lévő nyomás továbbra is ott volt.

Lehet, hogy azért nézett rám olyan csúnyán, mert nem jóféle emlékei vannak rólam?

– Míg Szegeden voltál, anyád bement az iskoládba, mert elkeverték a papírjaidat, és ott találkozott Laurával, Krisztián édesanyjával. Havasiék akkor intéztek mindent egyszerre: a költözést, az új munkájukat meg az iskolát Krisztiánnak.

– De Krisztián egy évvel idősebb nálam! Miért most kezdi a gimit?

– Annyit tudok, hogy egy ideig Ausztriában is éltek, ami miatt Krisztiánnak kiesett egy év az iskolából. Egyébként kosárlabdázik.

– Nagyszerű – mondtam gúnyosan, bár magam sem tudtam, miért olyan ellenszenves egy fiú, akivel tíz évvel ezelőtt beszéltem utoljára. Jobban mondvá veszekedtem vele.

Még estefelé is ezen agyaltam, amikor a kertben sétálgattam. Moneypenny, a cicám a lábam körül tekergőzött, mert örült nekem, vagy rosszabb esetben fel akart buktatni. Mindkét variációt lehetségesnek tartottam, mert nehezen viseli, ha sokáig nem lát.

Egészen addig remekül ment a feltöltődés az „otthon, édes otthon” hangulattal, amíg oda nem pillantottam a szomszédos kert végébe. Nagyjából ez az egyetlen rész a két telek határán, ahol nem olyan sűrű a növényzet, mint egy dzsungelben. Ezért láthattam meg Krisztiánt.

Megdermedtem.

Nem vettem levegőt. Nem én. Szerintem az őzike sem lélegzik, amikor rájön, hogy a farkasok kiszemelték őt vacsorának.

– Szia! – mondta, és már-már mosolygott. A drótkerítésbe kapaszkodott, és az arra felfutó kúszónövény egyik apró sárga virágát

babrálta. Gyanítottam, hogy nem azért gázolt át az elvadult növényzeten idáig, hogy virágokat simogasson, és megcsodálja az idei nyár legrózsaszínűbb naplementéjét.

Ráadásul attól a mosolytól teljes rövidzárlat állt be nálam. Ilyenkor szokta apa azt mondani, hogy az agyának újra kell *bootol*nia. Hát, az enyémnek is kellett volna egy *reset* gomb, ami törölné a memóriám zavaros részeit.

Ki akartam hátrálni ebből a szituációból. Nem szeretem, ha valaki az után játssza az udvariast, hogy bunkózott velem.

– Asszem, én már köszöntem – nyögtem ki sértetten, majd lehajoltam Moneypennyért. Mivel a rengeteg vörös hajam az arcomba hullott, csak a szemem sarkából láttam, hogy karba fonja a kezét, és megtámaszkodik az egyik fánál.

Elhatároztam, hogy nem fogok vele beszélgetni. Felkaptam a cicámat, hátat fordítottam neki, és elindultam a házba. Teljesen elment a kedvem a kerti sétától.

Lehet, hogy óvodás módjára reagáltam, de kicsit sem érdekel.

Aztán beugrott, hogy egy suliba fogok vele járni. Sőt! A Dunapartiban a különféle tagozatos diákok akár egy osztályba is kerülhetnek. Egy kicsit innen is, egy kicsit onnan is. Mi van, ha nem is évfolyamtársak, hanem egyenesen osztálytársak leszünk?

Ezt. Rohadtul. Nem. Szeretném.

Elég para az új sulis anélkül is, hogy a bosszantó szomszéd sráccal is meg kelljen birkóznom.

Biztos, hogy ez valamiféle büntetés.

A sorsé.

Vagy a végzeté.

Vagy az előző életemé.

Totál gáz mindegyik.

2. FEJEZET

SZEPTEMBER, AMIKOR SZERZEK PÁR BARÁTOT

AZ ÉVNYITÓ ELŐTTI ÉJSZAKA természetesen ébren hánykolódtam. Hiába szuggeráltam magam, hogy részt vettem már pár tanévnyitón, és semmi különös nincs benne, megbuktam önhipnózisból.

A DVD-lejátszóm narancssárga kijelzője 01:47-et mutatott. Pom-pás. Szemernyit sem éreztem magam álmosnak.

Lerúgtam magamról a vékony takarót, és az ablakhoz sétáltam. Az éjszakák napról napra hűvösebbé váltak, de nem zavart. Kiültem a párkányra, és az üres utcát kezdtem bámulni.

A XI. kerület egyik kertvárosában nőttem fel, ebben a házban, csupán egy háztömbnyire a vasúti sínektől. Az elhaladó vonatok tompa zaját már annyira megszoktam, hogy ha nem hallanám, hiányozna. Az *éjszaka* elhaladó vonatok tompa zaja ennél is többet jelentett nekem: megnyugtató.

Amikor a nagyszüleimnél töltöm a nyarakat Szegeden, akkor is folyton a pályaudvar közelében sétálgatok. Szegeden valahogy minden sokkal csendesebb, és hiányzik ez a fajta háttérzaj. Na jó, sokkal több minden hiányzik. Nagyjából az egész főváros.

Az agyam folyamatosan pörgött. Én akartam mindenáron ebbe az iskolába jönni, és kizárólag anya kedvéért adtam be a jelentkezésemet egy másik suliba is. Egyébként holnap bármilyen iskolában kezdeném a tanévet, ugyanúgy izgulnék.

Sajnos az önhipnózishoz hasonlóan az észérvek sem segítettek. Ettől sem nyugodtam meg.

Eszembe jutott a Duna-parti nyílt napjának délutánja. A suliam úgy nem közvetlenül a Duna-parton áll, hanem beljebb, de ez úgy tűnik, nem érdekelte a névadókat. Miután odaadtam anyának az iskolában kapott tájékoztatót, majd meghallgatta a beszámolómat és megnézte a sulihonlapját, csak ennyit mondott:

– Emelt szintű tánc-, rajz- és testneveléscsoport? Már értem, miért ezt választottad. Kedvedre táncolhatsz tanóra alatt, miközben sportoló fiúk vesznek körül.

– Hát persze, anya! Ilyen sekélyes vagyok! – feleltem neki sértődötten. – Pontosan azért akarok a Duna-partiba jelentkezni, hogy álló nap a helyes sportolók után csorgassam a nyálam.

Később apára hárult a feladat, mint mindig, hogy megvigasztaljon.

– Ne hergeld magad! Anyád nem vív szellemi párbajt olyannal, aki nem érdemes rá.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy le van nyűgözve a választásodtól, de ezt neked sosem fogja bevallani.

A párkányon ültem, és az éjszakát bámultam. Végül háromnegyed óra múlva felhagytam az ablakban ücsörgéssel, és új időtöltést kerestem. Betettem egy DVD-t a lejátszóba, felvettem a fülhallgatót, és filmet néztem. A *Step up* még mindig benne volt a top 5-ös listámban, és hajnali négy után lett vége. Utána sikerült valahogy elaludnom.

Reggel természetesen táskás szemmel, fáradtan ébredtem.

Az évnýtóra egy harang alakú, fekete szoknyát és egy fehér pamutblúzt választottam a szekrényből, a hajamat pedig csattal fogtam össze. Hirtelen ötlettől vezérelve kutatni kezdtem az ékszeres dobozban, és előhalásztam belőle egy aranyláncot, amin a zöld szememhez passzoló jádeköves medál függött. Gyorsan felvettem a láncot is, majd kinéztem az ablakon a felhőtlen égre, és úgy döntöttem, hogy szándálban megyek.

A tükör előtt megérintettem a jádeköves medált, amit apától kaptam a ballagásomra. Anya egy új biciklivel lepott meg. Mindkettőnek örültem, de azért az ajándékválasztás elég jól jellemzi a szüleimet. Apu mindig jobban megértett, mert vele általában egy hullámhosszon voltunk, anya ellenben szörnyen *gyakorlatias*, és ez nem az én véleményem róla. Ezt ő állítja saját magáról.

Mivel előző este összepakoltam a táskámat, azzal már nem kellett foglalkoznom, csak felkaptam a székről, és levánszorogtam a konyhába.

Egy falat kaja sem ment le a torkomon, és jobbnak tűnt hamar abbahagyni a reggelizést. Próbáltam rávenni anyát, hogy tegyen kivételt, és engedélyezzen nekem egy csésze kávé, de nem lágyult meg a szíve. Nemrég koffeinellenes hadjáratot indított, de a tiltás kizárólag rám vonatkozott. Végül apa vette a kezébe a *nevelésem*, és készített nekem egy instant kávé.

– Ismerhetnéd a lányodat, Zsóka. Ha nem kap kávé, akkor közben megáll egy pékségnél. Ezt akarod?

Apára vigyorogtam, és átvettem a felém nyújtott csészét. Anya összefont karral nézte a lázadásunkat. Szinte hallottam, ahogy katonának a fogaskerekek az agyában, és azt fontolgatja: tényleg megtenném?

Apu csípőből tudta erre a választ. Természetesen megtenném.

– Holnap már könnyebb lesz – mondta, megsejtve, mi jár a fejemben. Gyanítom, nem én vagyok az egyetlen ember, aki új helyen idegesen viselkedik.

– Általában segíteni szokott, hogy a másnapra koncentrálsz? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal.

– Általában nem.

– Hát, akkor kösz – morogtam, mire felnevetett.

Megráztam a fejem, és témát váltottam. Közöltem velük, hogy gyalog megyek a suliba, utána pedig biciklivel fogok járni.

– Biztos? – kérdezett vissza apa.

– Persze.

Szerencsére ismerték már annyira a dilijeimet, hogy nem akartak lebeszélni a gyalogútról. Tudták, hogy szükségem van a sétára, ezért nem erőltették tovább a témát.

Suliba menet zenét hallgattam. Nem sikerült elfáradnom, mire odaértem, és a gyomromat még mindig akkorának éreztem, mint egy pingponglabda.

A suliópület egyébként nem valami nagy szám: négyemeletes, téglalap alapú, és a lehető legunalmasabb bézs árnyalatú. Emlékezetből tudtam, hogy főépület mögött egy kültéri sportpálya és két külön tornaterem áll. Az egyetlen, ami igazán tetszett, hogy az épület előtti széles, füves területen rengeteg padot láttam, ahol a diákok gyülekezhetnek. Akadtak a padok közül szimplák, egymással szemben állók, és kör alakban elrendezettek is.

Sajnos, rengeteg felsőbb éves diák csoportosult a téren, akik előtt el kellett sétálnom. Velem ellentétben ők nem érezték magukat riadt üregi nyúlnek, mert magabiztosan beszélgettek, röhögtek és bandáztak.

Úgy éreztem, rá van írva a homlokomra, hogy első vagyok. Kíváncsi szempárok pillantottak rám, egyesek zavaróan bámultak. Egyre jobban kapkodtam a lábam, végül berontottam a suliba.

A főbejárat egy aulába nyílt, ahonnan néhány diák továbbkalauzolt a szemben lévő udvar felé. Köszönetképpen az útbaigazításért megersztettem egy vérszegény mosolyt, és továbbmentem.

Az udvaron is lézengtek páran, megnyugtató volt újra ennyi diák között lenni, és hallgatni, ahogy a stúdiósok a mikrofonnal és a technikával babrálnak.

Mivel krétával felírták a betonra, melyik osztálynak hol a helye, könnyű dolgom volt. Megkerestem a 9/a-t, és megálltam. Szerencsére nem egyedülként álldogáltam ott, mert távolabb tőlem egy rövid, barna hajú srác támasztotta a falat. Egyértelműen ugyanabban a sávban állt, ahol én, tehát osztálytársak leszünk. Rögtön feltűnt, milyen széles válla van, és ebből gyanítottam, hogy nem a rajz- és nem is a tánccsoportba fog járni.

A srác felvonta a szemöldökét, és végignézett rajtam.

– Az első emeleten van a termünk.

– Ööö... köszi, de nem akarok felmenni. – Hálás voltam, amiért megszólított, és ráadásul segíteni akart, de a tarka virágmintás oldaltáskámat nem éreztem olyan nehéznek, hogy le akarjam tenni a teremben.

Ezután nem szólt egy szót sem, így odasétáltam mellé.

– Lilla vagyok – mutatkoztam be.

– Márk – felelte.

Itt aztán megint elakadtunk. Még tizenhét perc volt hátra az ényitőig.

– Tulajdonképp lepakolhatok. Megmutatod, melyik a termünk?

Egyedül is odataláltam volna, mert korábban jártam már az iskolában, és egyébként sem hittem, hogy eltévednék, de kezdenem kellett valamit magammal.

A srác ellökte magát a faltól, és a fejével intett, hogy kövessem. Rövid ujjú, fehér inget viselt, és egy bő, fekete nadrágot, ami szinte teljesen rálógott a fekete sportcipőjére. Nagyon laza.

Visszamentünk az aulába, és abban a pillanatban, ahogy felléptem volna az első lépcsőfokra, belépett az iskolába egy háromtagú társaság. Aznap láttam őket így együtt, amikor hazajöttem Szegedről. Középen új szomszédom, Krisztián jött, balján az álmos tekintetű, jobbján a csokibarna bőrű haverja.

Krisztián biccentett nekem, aztán felemelte a tekintetét, és elnézett a fejem felett. Odafordultam, és rájöttem, hogy a két lépcsőfokkal feljebb álló Márkot nézi.

– Jössz? – kérdezte újonnan megismert osztálytársam, és látszólag nem érdekelte Krisztián fürkésző tekintete.

– Naná.

Nem is fordultam vissza. Minek? Krisztiánnal úgysem találjuk a közös hangot. Valahogy nem moccant onnan az ismeretségünk, hogy köszönünk a másoknak.

Közben Márk felvezetett az elsőre, a tizenhetes számú tanterembe, és körbemutatott odabent.

– Íme, négyévnyi kényszerű rabságunk színhelye – közölte unottan.

Tetszett a stílusa. A teremé kevésbé. Kopár, személytelen és unalmas volt. Egyelőre.

Köszöntem a bent lévő lányoknak, és beljebb léptem.

Két padsor volt, én az ablak mellettihez mentem. Sosem szerettem elől ülni, ezért ledobtam a táskámat a harmadik padba, de nem közvetlenül az ablak melletti ülésre, hanem a másikra.

Márk még mindig az ajtóban állt, mintha arra várna, hogy végezzek. Rendes tőle, hogy nem hagy elanyátlanodni. Odamentem hozzá, és amikor kiléptem a folyosóra, egymás mellett indultunk vissza az udvarra. Mire leértünk, már nem voltunk egyedül.

Annyira a látványra koncentráltam, hogy megbotlottam.

Krisztiánék is ott álltak a 9/a felirat sorában, másik nyolc osztálytársunkkal együtt. Mindenkit megnéztem magamnak, és cserébe mindenki megnézett magának. Többnyire kíváncsian mértek végig, de akadt két lány, akik ellenséges tekintettel vizsgálgattak.

Szerettem volna elfordítani a fejem, de a büszkeségem nem engedte. A színpadon táncolás megtanított néhány dologra, és a legfontosabbak ezek közül, hogy legyek magabiztos, és viseljem el pókerarccal a kritikát. Megvan a maga ideje annak is, hogy véleményt nyilvánítsak, de ez nem az a pillanat volt.

Márk és én hátramentünk az iskolaépület falához, ahol korábban egyedül álldogált, és a falhoz dőlve várakoztunk.

Két perccel nyolc előtt a karórámra sandítottam. Akárhogy számoltam az osztályomat, valaki még hiányzott a tizenhatból.

Mint kiderült, korán aggódtam, a hiányzó éppen időben befu-
tott. De alig szólalt meg, én már tudtam, hogy a fiú nem százas, ugyanis így kezdte a bemutatkozást:

– Üdvözletem mélyen tisztelt osztálytársaim! Én is határtalanul örülök neki, hogy négy évig boldogítjuk egymást, de most elkotródnátok az útból? Utálok az első sorból szurkolni a dirinek. Nem lálkolom az évnnyitó beszédek.

Vigyorogva néztem, ahogy mindenkit félrelök az útjából, és elindul felénk. Valaki azonban az útját állta. Krisztián.

A vékony, szőke srác megtorpant, és megnézte magának, ki az a félkegyelmű, aki nem értette meg, mit jelent az, hogy „elkotródni az útból”.

Kihívója magas, izmos, hátragumizott hajú tuskó volt.

– Mi a gond? – kérdezte a szőke.

– Ebbe a suliba mindenkit beengednek? – kérdezett vissza Krisztián.

– Ja! Te vagy rá az élő példa. Elhúzol végre?

Krisztián vállat vont és félreállt. Mindenki a jelenetet figyelte, bár nem mindenkin látszott, hogy érdekelné. A lányok, akik korábban úgy megnéztek, továbbra is fapofával álltak.

A szőke fiú odafordult egy pillanatra Krisztián haverjai felé, mint ha nekik is mondani akarna valamit, de nem tudott, ugyanis a diri mikrofonpróbát tartott. Ebből mi csak egy éles, fűlsüketítő hangot hallottunk. A kényesebb lányok fel is sikkantottak, a többiek némán tűrték a kínzó hanghatást.

A gyilkos hangtechnika elvonta a fiúk figyelmét egymásról, mire a szőke srác hátrafurakodott hozzánk, és megállt a másik oldalon.

– Figyelj, Vörös! – bökött oldalba, és rá kellett jöttem, hogy a „Vörös”-t megszólításnak szánta. – Ha elalszom, ébressz fel, amikor vége! – ezzel leült az aszfaltra, nekidőlt az épületnek, majd a feje tetejéről a szemére lökte a napszemüvegét, és az eget kezdte figyelni.

Egymásra néztünk Márkkal. Láttam, ahogy a szája széle meg-rándul, aztán a válla is rázkódni kezd. Magában röhögött. Végül is jó volt a műsor.

Tizenöt perccel később még jobb lett, ugyanis egy idősebb, őszes hajú tanár keveredett hozzánk, és komor arccal, az egyik ujját az ajkára szorítva jelzett nekünk, hogy meg ne szólaljunk.

Nem tettük, mert nem mertünk.

Arra gondoltam, hogy a srácnak tutira csukva van a szeme a napszemüveg mögött, különben kiszúrta volna a veszélyt. Ahogy az a barna öltönyös tanár nézte... Az arcán egy gyerekgyilkos beteges mosolya virított. Huh. Szerintem az a mosoly egy életen át elkíséri a gyengébb idegzetű tanulókat.

Hirtelen támadt rémületemben megrúgtam a srácot a lábammal.

– Vége van? – riadt fel, és rám nézett.

– Nincs.

– Akkor mi a francnak ébresztettél fel? – mordult rám, mire rámutattam a tanárra.

– Ó! – felelte, és feltápáskodott. Már minden osztálytársunk, a mellettünk lévő b-sek zöme és a távolból néhány c-s is minket figyelt.

– Neved? – érdeklődött a tanár mézesmázosan.

– Szalay Kristóf.

– Úgy gondolod, ez a megfelelő viselkedés egy évnnyitón, Kristóf?

– Vegyem le a napszemüveget? – kérdezte a srác.

A fejemet fogtam. Ez hülye.

– Tudod, ki vagyok? – vallatta tovább a tanár.

– Tudnom kéne?

– Igen, *kellene*. Az igazgatónő alig tíz perce mutatott be mint a leendő történelemtanárodát, de gondolom, akkor is aludtál. A nevem Pintér Károly, de neked ezentúl Pintér tanár úr. Amint megkapod az ellenőrződet az osztályfőnöködtől, fáradj fel vele az igazgatóiba. Odatalálsz, ugye?

– Nem gond – legyintett a srác, aztán gúnyosan hozzá tette. – Tanár úr.

Pintér erre letépte róla a szemüveget, és Kristóf ingének zsebébe tette. A mozdulat eleje brutálisra, a második fele elegánsra sikerült. Úgy látszik, Pintérral jó lesz vigyázni. Kiszámíthatatlan.

Ahogy elment a tanár és elmúlt a veszély, a fejemet csóválva oda fordultam a sráchoz.

– Gratulálok! Lehet, hogy első nap igazgatóit kapsz.

– Az egyéni rekord lenne, mert még sosem sikerült első nap szereznem egyet. De ezért nem fogok igazgatóit kapni.

Mivel annyira csalódottnak tűnt, vigyorogva megkérdeztem:

– Ugye kezelteted magad?

– Minden nap, Vörös. Minden elcseszett napon.

Furán néztem rá, de Kristóf csak megrázta a fejét, és nem indokolta meg az utolsó megjegyzését.

Az évnyitó hátralévő része viszonylag nyugodtan telt. Pintér el-sétált felénk még egyszer, de másodjára nem tudott belekötni Kristófba.

Egyszer aztán a diri is befejezte a szövegélést, és elhallgatott a mikrofon.

Fellélegeztem.

Később aztán bebizonyosodott az igazam. Pintér kiszámíthatatlan. Beterelt minket a tantermünkbe, közölte, hogy az ofőnk csak a következő órára ér ide, mert orvosnál van, aztán elkezdte az ültetést.

– Ne már, tanár úr! Nem vagyunk az óvodában! – kérlelte egy lány, aki a másik padsor első padjában ült.

– Téged nem érint az ültetés, Ivett, mert van padtársad. És öt percen belül mindenki másnak is lesz! Az iskolánk nagy figyelmet fordít a páros és csoportos munkára, ezért fontos, hogy kettesével üljetek. Kaptok egy lehetőséget, hogy önként válasszatok padtársat, de ha nem megy, segíték.

– Mekkora egy... – morogta az előttem lévő padban ülő szóke lány, de nem fejezte be a mondatot. Magában beszél? Mert hozzám aztán nem fordult hátra, és egyelőre egyedül ücsörgött a padjában. Végül nem reagáltam.

Pintért figyeltem, aki a fiúkkal viaskodott, de aztán valaki levágta magát a mellettem lévő székre.

Döbbsenten néztem a lányra, és megállapítottam, hogy nem igazán ilyen padtársról álmodtam. Hosszú, fekete haja leért a háta közepéig, és sápadt, fehér bőre remekül kihangsúlyozta a fekete szemceruzával kihúzott szemét. A jobb fülcimpájában kereken öt darab ezüstkarikát számoltam. Az évnitóra egy fekete farmervászon ruhát választott, aminek a tetejére egy fehér inget vett fel úgy, hogy az alját deréktáján megkötötte. Feltűnő ruháját egy fekete tornacipővel tette felejthetetlenné, amiben szivárványszínű fűző virított. Húha! Merész.

Észrevette, hogy tetőtől talpig végigmértem, mire zavartan pislogni kezdett.

– Mi az, mit nézel?

A kérdés hallatán olyasmi történt velem, ami ritkán. Nem tudtam, mit feleljek.

Ekkor az előttem ülő szóke lány hátrafordult hozzánk. A szavait a padtársamhoz intézte.

– Valószínűleg az évnitóra választott gönceidet lesi. Sose értettem, egyeseknek miért olyan nehéz évente pár alkalommal rendesen

felöltözni. Elnyomná a bizonyára roppant érdekes egyéniségedet egy rendes cipő? Vagy valami ellen tüntetsz ezzel a cipőfűzővel? Esetleg akciós volt a hipermarketben, ezért bevásároltál belőle, mondván, hátha egyszer jól jön?

Kapkodtam köztük a fejem. Nem szoktam kritizálni senki öltözködését, de azért a szőke lány sem volt átlagos. A haját elegáns kontyba tűzte, fehér selyemblúzt és térdig érő csőszoknyát viselt tipp-topp magas sarkú cipővel. Kifogástalanul nézett ki, de furcsának tűnt ez az összeállítás egy tizenéves lányon. Inkább anyámon tudtam volna elképzelni.

A padtársam kék szeme fagyossá vált. A szőke lány helyében én már előkaptam volna a golyóálló mellényt, a nyugtatólövedéket tartalmazó pisztolyt, és vész esetére a kezem ügyében tartanám a teljes vámpírvadász felszerelésemet is.

Végül megrekedt a konfliktus, mert kis hármasunkhoz egy negyedik lány csatlakozott. Az új jövevény középmagas volt, göndör, világosbarna haját pánntal fogta hátra. Fekete nadrágot és combig érő, ujjatlan fehér pólót viselt. Ez utóbbit egy vastag fekete övvel díszítette. Kedvesen rámosolygott a padtársamra, és a szőkére mutatva azt mondta:

– Nem kell komolyan venni Jázmint, elég komolyan veszi magát így is. Egyébként Flóra vagyok.

– Lilla – mutatkoztam be, aztán megböktem a padtársamat. – Hát te?

– Gréta – nézett rám, majd Flórára, de a nagyszájú szókét nem méltatta egyetlen további pillantásra sem.

Flóra vállat vont, és leült a Gréta előtti székre, Jázmin pedig újra előrefordult.

Annyi biztos, hogy Jázmin igazi „megmondó lány”. Elvégre először Pintért kritizálta, de azért Grétába nem kellett volna belekötnie.

Ha szivárványszínű cipőfűzőt akar hordani, akkor senkinek semmi köze hozzá.

Óvatlanul elfordítottam a fejem a másik irányba, és újabb sokkhatás ért. Ugyanis a másik padsor harmadik padja mellett, egy karnyújtásnyira tőlem Krisztián álldogált.

Hát ez szuper!

Szokás szerint a jobb oldalán a csokibarna bőrű srác ült, előttük pedig az álmos tekintetű fiú, egyelőre egyedül. Ha Pintéren múlik, nem sokáig marad így.

Ettől a látványtól is elfordultam. Felnéztem a felém közeledő Kristófra és Márkra, akik a mögöttünk lévő padot választották. A többieket nem ismertem.

Mire Pintér végzett az ültetéssel, kicsöngettek. Szünetre a teremben maradtam, mert a padtársam is ezt tette. Gondoltam, megismerkedhetnénk, de Gréta depressziósan bámult ki az ablakon, és nem is reagált, amikor megkínáltam a mandarinomból, amit még anya rakott a táskámba indulás előtt. Flórával is tettem egy kísérletet, aki felhúzott térdekkel ült a székén, és azt hiszem, rajzolgatott. Ő elfogadta a mandarint.

A második órára befutott az osztályfőnök, Kökény Hajnalka. Fiatal, harminc év körüli, alacsony nő volt, az első néhány perc után láttam, hogy eléggé akaratos. Mint kiderült, fülgyulladásal kezelték, de az orvosa ma reggel teljesen gyógyultnak minősítette.

Rögtön kiosztotta az ellenőrzőket, és kérte, hogy írjuk bele az adatainkat.

– Hé, Táncoslány! – hallottam Krisztián hangját jobbról. Nem sokat beszéltünk eddig, mégsem tudnám összetéveszteni mással ezt a hangot.

Oldalra hajtott fejjel néztem rá. *Táncoslány?* Mi van a fiúk agyában, hogy olyan nehéz megjegyezniük a nevemet?

– Van egy tollad? – kérdezte.

Ráadásul hülyít! Az álmos tekintetű haverja előtt egy tömött tolltartó hevert, és tőlem kér tollat?

– Van – feleltem végül, és nekiláttam kitölteni az ellenőrzőmet.

A szemem sarkából láttam, hogy pár másodpercig zavartan bámul, aztán felnevet. Elvégre csak annyit kérdezett, hogy van-e tollam, és én arra feleltem.

– Adsz? – hallottam újra azt az összetéveszthetetlen hangot.

Kiválasztottam a henger alakú tolltartómból a négyszínű tollat, és szó nélkül felé nyújtottam. Rá se néztem. Az a tuskó nem érdemelt ennél többet.

– Kösz – mondta, mire vállat vontam.

Ekkor Kökény tanárnő diktálni kezdte a tanárok névsorát, úgyhogy későbbre kellett halasztanom az adataim kitöltését.

Lekörmöltük a hosszú listát, utána a tannő kiosztotta a kinyomtatott órarendeket. Először a táncosokét, mert mi voltunk a legkevesebben. Évente mindössze tíz főt vesznek fel a csoportba, tőlünk és a c-sektől hárman-hárman kerültek be, a b-ből négy fő.

Legnagyobb meglepetésemre Kökény tanárnő rajtam kívül Szalay Kristófot és Zentai Márkot szólította, hogy letegyen az asztalukra egy-egy lapot. Meglepetten fordultam hátra, de Márk érzelemmentes arccal fogadta a „tényleg táncosok lesztek?” pillantásomat. Kristóf azonban rám kacsintott, mire elvigyorodtam.

A rajzosok következtek, a tanárnő velük is hasonlóan járt el, mint a táncosokkal. Felszólította őket, aztán az asztalukhoz vitte az órarendet, gondolom, így memorizálta a neveket. Mivel az órarendem hátuljára egy osztálynévsort is nyomtattak, én is próbáltam az

emlékezetembe vésni, ki kicsoda, a táncosokat zölddel jelöltem, a rajzosokat pirossal.

Már a szünetben sejtettem, hogy Hajnal Flóra rajzos lesz, de Szántó Jázmin és Fábián Gréta is kapott egy-egy órarendet. A tanárnő rajuk kívül a padsorunk első padjában ülőkhöz ment oda, én pedig tettem egy piros pöttyöt a nevük mellé a lapomra.

A többiek fiú-lány csoportok szerint lettek szétbontva. Itt már kicsit lemaradtam a nevek memorizálásával. Azt még elcsíptem, hogy a csokibarna bőrű srácot Reichart Ákosnak hívják, de az álmos tekintetű nevét nem hallottam.

Fújtam egyet.

Gréta a ceruzája végével rábökött Zamárdi Levente nevére a listámon, majd – egy „gyengébbek kedvéért” pillantással – ránézett az álmos tekintetűre. Átjött az üzenet.

– Kösz – mondtam csendesen.

Három lány és két fiú maradt még. Grétára néztem újabb segítségért, és ő a korábbi módszerrel mindannyiukat beazonosította nekem.

– Dogaírás előtt kölcsönadhatnád a fejed! – feleltem neki lenyűgözve.

Hiába próbálkoztam, nem mosolyodott el.

Újfent kicsöngettek.

Muszáj volt járnom egyet, azonkívül kezdtem éhes lenni. Elővettem a pénztárcát a táskám mélyéről, és elindultam megkeresni a büfét.

Flóra velem tartott, azt mondta, megszomjazott.

Mivel a téglalap alakú épület elég hosszú volt, mindkét végén állt egy-egy lépcsősor. A főbejáratnál szemközti lépcső egyenesen a

tanárihoz és a könyvtárhoz vezet, így elhatároztam, hogy azt csak vész esetén használok, és inkább a közelebbi és kevésbé feltűnő hátsó lépcsősor lesz a befutó. A tantermünk úgyis csak néhány lépésnyire volt tőle, vagyis a lehető legtávolabb a tanáritól.

Mosolyogtam, amikor megláttam, hogy Flóra is egyenesen arra indul. A magam részéről a folyosó falán lévő lambériát figyeltem, Flóra pedig váltogatva a tekintetét a vajszínű járólapok, a fehérre meszelt falak, és duplaszárnyú ablakok között, amin az udvarra lehetett kilátni.

– Honnan ismered Jázmint? – kérdeztem, amikor elindultunk lefelé. Lassan haladtunk, így néhány felsőbb évesnek ki kellett kerülnie minket.

– A felvételi beszélgetéskor találkoztunk, de tíz percnél többet nem dumáltunk. És te honnan ismered azt a srácot, aki elkérte a tollad?

– Most lett a szomszédom.

– Tényleg? – Barna szeme jókedvűen csillogott.

– Ez nem jelent semmit – ábrándítottam ki. – Te többet tudsz Jázminról a tíz perces beszélgetések után, mint én Krisztiánról. Amúgy tudod, hol a büfé?

– Persze.

Nos, igazából nem lehetett eltéveszteni. A földszinten, rögtön a lépcső alján volt. Az előtte kígyózó sort látva rájöttem, hogy más is megéhezett.

Ennyi diák között felfüggesztettük az ismerkedést, és inkább behallgattunk mások beszélgetésébe. Nagyjából hat perc alatt fültanúi lettünk egy tavaly kezdődött szerelmi drámának, egy számítógépes játék részletes bemutatásának és egy hétvégi ruhavásárló-körút eseményeinek.

Amikor sorra kerültem, kértem egy szalámis szendvicset, aztán megvártam, amíg Flórának is kiadják a teáját és a narancsos-joghurtos müzliszeletét.

Nem vittük messzire a reggelinket. A büfével szemben, az ablakok elé egy pultot alakítottak ki, úgyhogy megálltunk egymás mellett, és megreggeliztünk.

Még szoknom kellett az iskola hangulatát, az ismeretlen falakat, de alapvetően nem éreztem zavarónak a helyet.

A csengőt hallva visszamentünk a terembe, ahol az osztályfőnök már várt ránk. Innentől már nem sokra emlékszem, mert az utolsó két órán hat oldalt körmöltem a füzetembe. Beszért a házirendről, a szünetek, a rendezvények, a szalagavató és a ballagás időpontjáról, majd a gólyabálról és a gólyák avatásának hagyományáról is, de a diáktanácsról is mondott valamit, amibe hamarosan az osztályunknak is választani kellett két embert. Röviden megemlítette a táncosokat érintő fellépéseket, a rajzosok kiállításait meg a sportosokra vonatkozó versenyeket. A negyedik óra végén annyira tele volt a fejem mindenféle adattal, hogy legalább egy hétre saccoltam, amíg mindezt rendszerezni tudom.

A sulis előtt elköszöntem újonnan megismert osztálytársaimtól, és hazaindultam a szeptemberi napsütésben.

Otthon aztán egyenesen az ágyamba dőltem, és úgy vártam meg, hogy anyáék hazaérjenek. Nem sokat beszéltem velük, csak odaadtam nekik a füzetem, amikor arról kérdeztek, milyen volt az első nap.

Este zenét hallgattam, és a másnapi tánc történet órán gondolkodtam.

Vártam is, meg nem is.
